

# VĚŽNÍK

## KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

### **Když já jsem nejraděj doma 4**

*Pouť je zvláštní cesta. Není to procházka, není to výlet, který vede, kamkoli se mi zachce. Cílem pouti není vzdálit se od domova. Cílem pouti je vrátit se na výchozí místo. Pouť je cestou proměnění.*

### **Věřím v Ducha svatého . . . . 5**

*Tím, že se Duch svatý nezjevil jako Ježíš v lidské podobě, stává se pro nás „nepředstavitelný“. On se však zjevuje neustále, ale jeho působení je nutné objevovat. Je možné říct, že ho najdeme všude tam, kde se staví Boží království a kde se při tom setkává a snoubí Boží a lidské. Spojit totiž Tvůrce s tvorem, tedy Boha s člověkem, není lidsky možné. Je to vždy dílo Ducha svatého.*

**www.trest.cz/farnost**  
**veznik@email.cz**

**Šéfredaktor:**  
Ing. Vladislav Hynk (VH)

**Redakce:**  
Jana Staňková (JaS)  
Jiří Staněk (JiS)  
Tereza Novotná (Terry Speary)  
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)

**Další autoři příspěvků:**  
Pavel Kovář (KP)

**Jazyková korektura:**  
Mgr. Květa Zažimalová

**Grafická úprava  
a předtisková příprava:**  
David Zažimal

**Tisk:**  
Zdeněk Havlíček  
soukromá pojišťovací kancelář  
České pojišťovny a.s.  
tel.: +420 567 214 394  
mobil: +420 606 237 655  
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

**Distribuce:**  
Distribuci zajišťuje redakce  
nákladem 220 výtisků.

**Adresa redakce:**  
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,  
tel. +420 567 234 263

**Kolportéři:**  
redakce & Marie Rodová,  
Michael Bambula, Eva Fencíková  
a kolportéři z bratrských farností

<b>Obsah</b> .....	<b>2</b>
<b>Úvodní slovo</b> .....	<b>3</b>
<b>Když já jsem nejraděj doma</b> .....	<b>4</b>
<b>Věřím v Ducha svatého</b> .....	<b>5</b>
<b>Kdo byli?; Maminkám</b> .....	<b>6</b>
<b>Z mariánského hymnu</b> .....	<b>7</b>
<b>Hle, tvá matka!</b> .....	<b>8</b>
<b>Peší pout' do Přibyslavic</b> .....	<b>9</b>
<b>Abychom lépe rozuměli mši svaté</b> .....	<b>10</b>
<b>Velikonoční fóbie</b> .....	<b>11</b>
<b>Kateřinská pout'</b> .....	<b>12</b>
<b>Slova</b> .....	<b>13</b>
<b>Mám prima den</b> .....	<b>14</b>
<b>1 - 2 - 3</b> .....	<b>15</b>
<b>Modlitba</b> .....	<b>16</b>
<b>Zpytování svědomí pro motoristy</b> .....	<b>17</b>
<b>Knížní nabídka</b> .....	<b>18</b>
<b>Umíte si hrát?</b> .....	<b>19</b>
<b>Informace</b> .....	<b>20</b>

*Uzávěrka příštího čísla bude 10. června 2003!*

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!*



## EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

opět Vás všichni z redakce zdravíme. S příchodem nového měsíce je tu i nové číslo. Ano, předpokládal jsem, že bude vydáno ještě před Velikonocemi, ale i my v redakci jsme jenom lidé a v tomto termínu se nám časopis vydat nepodařilo. Zajisté jste největší svátky křesťanů - i bez velikonočního čísla Věžníku - prožili naplno. Snad nepatříme k těm, jimž se oslava Velikonoc zkrátila pouze na den, kdy hoši chodí s pomlázkami a dívky jim rozdávají nejrůznější dary ... Ale velikonoční doba probíhá a nekončí zmrtvýchvstáním našeho Spasitele. Náš zájem se v této době upíná k dalšímu vrcholu křesťanského roku - ano - ke slavnosti Seslání Ducha svatého.

Co uplynulé dva měsíce? Neprožili jsme toho málo. A tak jenom namátkou vybírám. Farní akademie, při níž jsme mohli společně sledovat japonský film Ticho a poté si poslechnout zážitky a zkušenosti prof. PhDr. Ludvíka Armbrustera, děkana katolické teologické fakulty UK, který působil jako misionář právě v Japonsku. Kdo se zúčastnil, musí se mnou souhlasit, že vyprávění bylo opravdu poutavé. A co mladí? Ti se v hojném počtu zúčastnili setkání s otcem biskupem Vojtěchem v brněnské katedrále v sobotu před Květnou nedělí.

A akce v čase budoucím? Na nejbližší dobu je pro zájemce naplánován výlet do Čihoště a Sázavy (informace naleznete na jiné stránce), kdo chce, může se vydat na pěší pouť do Přibyslavic. Na neděli 4.května je pro nás připraven společný koncert skupiny Labyrint a Unisono v kostele svaté Kateřiny Sienské. Probíhají přípravy na udělení svátostí - jak prvního svatého přijímání, tak i přijetí svátosti biřmování. Samozřejmě nesmím zapomenout na to, že je před námi měsíc květen, ve kterém bychom se měli s větším zájmem obracet k naší nebeské Matce, Panně Marii. Dovolte mi, abych se znovu zmínil i o připravovaném celostátním setkání animátorů v Třešti a vybídl Vás, abyste neváhali a přihlásili se.

V těchto slunečných dnech se před námi otevírají možnosti návštěv různých poutních míst. V prvních dnech měsíce května si připomeneme patronku našeho filiálního kostela - svatou Kateřinu Sienskou, poté se například v červnu - na slavnost Nejsvětější Trojice - uskuteční poutní bohoslužba na nedalekém Kře-mešniku, svaté apoštoly Petra a Pavla pak lze uctít v sousední batelovské farnosti. Tak ať nás nezahltí stánky a kolotoče!

V závěru se musím zmínit o tom, že nejenom náš časopis přejímá z jiných periodik. Došlo totiž i k tomu, že dokonce jeden příspěvek z Věžníku byl přejet do jiné tiskoviny. Za to, že jsme „čtíví“, ze srdce děkuji redaktorům i Vám, kteří se neúnavně snažíte přispívat svými články. Jen tak dál, i pro další přispěvatele jsou stránky časopisu otevřeny.

Nyní mi dovolu, abych Vám opět poděkoval za Vaše modlitby, které obětujete za zdar naší práce. Děkuji Vám také za finanční dary, bez nichž by se vydávání i distribuce Věžníku nemohla uskutečnit. Přeji Vám všem, abyste v následujícím čase prožili krásné dny, naplněné Boží přítomností.

**Vladislav Hynk**  
šéfredaktor

Doba barokní, typická svojí zbožností a mimo jiné také svými slovutnými poutěmi, je již daleko. Doba reálného socialismu, se zákazy poutí a různým pronásledováním s tím spojeným, je již skoro v zapomnění.

Doby se mění. Dokážeme však putovat dnes, když nám to již nikdo nezakazuje? K tomu přemítání mě přivedlo několik podnětů časově jdoucích za sebou: pouť u sv. Kateřiny, 10. května pouť do Číhoště a na Sázavu a pouť mládeže 24. května do Přibyslavic a další a další poutě, na které vstoupíme.

lo nás. Z poutního místa můžeme lépe zahlédnout pravdu o našem životě.

Nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, proč se domů z pouti nejčastěji nosí srdce (z perníku nebo marcipánu). Jde o to, co se nám zjevilo, co proměnilo naše vlastní lidské srdce, které neseme domů znovu tepající láskou.

Pouť může být proces, ve kterém si znovu uvědomíme, že život křesťana je poutí k Bohu. Že jsme na tomto světě jenom poutníci, jak zpíváme v jedné písni: „Každý z nás na této zemi poutníkem je k věčnosti, když chceš dojít k své-

## „Když já jsem nejraděj doma, mně se nikam nechce ...“

K čemu je tedy dobré putovat?

Pouť je zvláštní cesta. Není to procházka, není to výlet, který vede, kamkoli se mi zachce. Cílem pouti není vzdálit se od domova. Cílem pouti je vrátit se na výchozí místo. Pouť je cestou proměnění. Vyjdeme z toho, v čem jsme



se zabydleli. Na pouť odcházíme i tehdy, když chceme uniknout ze svízelné situace, do níž jsme se dostali. Jdeme proto, abychom našli radu, obdrželi sílu, očistili se a viděli. Proto jdeme, ne však na obyčejné místo, ale na místo posvátné - tam, kde se nebe dotklo země. Je to místo vazby, kde chceme obnovit vazbu na Boha i naši vnitřní vazbu, tedy obnovit Boží řád v nás samých.

Na mnohá poutní místa přicházejí tisíce nemocných, aby zde dosáhly uzdravení. Nemusí se jednat vždy o choroby těla, uzdravit potřebujeme také z chorob hříchu, kterými jsme nakaženi. Z místa očištění se pak vracíme domů proměnění a tím je proměněn i náš domov, celý ten svět oko-

mu cíli, potřebuješ milosti...“

**POZOR! POZOR!** Putovat může být „nebezpečné“ pro ty, kteří nechtějí nic změnit ve svém životě a jsou spokojeni s tím, jak žijí, s tím, jak vypadá svět okolo nich. Pouť může mít také „negativní“ dopad v tom, že vykolejí

člověka ze zajetých kolejí a tím pádem může způsobit další nepředvídatelné důsledky.

Nelze zde nepřipomenout „farní akademii“ poutníka P. Jana Peňáze z Velkého Meziříčí, který nám sděloval svoje zkušenosti z putování do Říma.

V zásadě je jedno, jak daleko a jak dlouho putujeme, důležitý je pohyb, který vykonáme v duchu.

K putování životem Vám žehná

**o. Roman**

*Vytvořeno s použitím myšlenek z knihy  
Petra Piňhy Ave crux, spes unica*

V  
ě  
ř  
í  
m  
v  
D  
u  
c  
h  
a  
s  
v  
a  
t  
é  
h  
o



Ano, slova „věřím v Ducha svatého ...“ opakujeme pravidelně v modlitbě křesťanského vyznání víry. Ale jak je to doopravdy? Zamysleli jsme se vůbec nad tím, kdo a co ten DUCH SVATÝ je? Poznali jsme ho?

Jedna z námi naučených prav církve říká, že Duch svatý je jedna z Trojice Božských osob - Bůh Otec, Bůh Syn a Duch svatý. Víme však o této třetí Božské osobě něco více? Tedy...

V době starozákonní sestupoval Duch svatý na významné osobnosti tehdejší doby pouze v tom případě, když je uschopňoval k nějakému význačnému poslání. Poté, co tento úkol dokončili, Duch svatý opět odešel. Starozákonní lid však dostal zaslíbení, že až přijde pravý Mesiáš, sestoupí na něj v plnosti Duch svatý a bude již na Zemi neustále. A to se stalo při Ježíšově křtu v řece Jordán. Na Ježíše sestoupil Duch svatý jako holubice a doprovázel ho při jeho pozemské pouti. Když byl Kristus za nás ukřižován, v okamžiku, kdy umíral, odevzdal svého Ducha Bohu Otci, aby ho po jeho vzkříšení daroval učedníkům jako vzácný dar. Duch svatý umožňuje Ježíšovým učedníkům (za něž se - doufám - považujeme i my) mít stejnou moc jako sám Ježíš. Tehdy - na slavnost Letnic, kdy si Židé připomínali obětování prvotin z úrody a znovunalezení Mojžíšova zákona, se z bojácných a ustrašených apoštolů stali neohrožení hlasatelé Kristova evangelia v celém světě.

Tím, že se Duch svatý nezjevil jako Ježíš v lidské podobě, stává se pro nás „nepředstavitelný“. On se však zjevuje neustále, ale jeho působení je nutné objevovat. Je možné říct, že ho najdeme všude

tam, kde se staví Boží království a kde se při tom setkává a snoubí Boží a lidské. Spojit totiž Tvůrce s tvorem, tedy Boha s člověkem, není lidsky možné. Je to vždy dílo Ducha svatého.

Každý z křesťanů má dar Ducha svatého, tzv. „charizma“. O těchto darech píše zejména apoštol Pavel ve svých listech. Křesťané jsou těmito charizmaty vybaveni, aby mohli svědčit o Ježíši, o Božím království a aby byli užiteční ve službě bližnímu. Nezávisle je v žádném případě proto, aby se s nimi mohli chlubit a nebo druhými pohrdat. Naopak. Lidé, obdařeni těmito dary, jsou povinni budovat církev v jednotě se svými duchovními vůdci v jeden chrám a tito představení jsou povinni dary Ducha svatého nezhášet, nýbrž rozlišovat je a podporovat jejich růst pro dobro celé církve.

Přijď Duchu svatý, do mého srdce i do srdcí těch, ke kterým mě Ježíš posílá.

*Vladislav Hynk*

## P O C H V A L A

V jednom z minulých čísel Věžníku jsem kritizoval naše třeštské ministranty. Především to, jak se chovají při slavení mše svaté. ALE... O Svatém týdnu - počínaje Květnou nedělí a konče vigilií na Bílou sobotou - jsem se přesvědčil o opaku. ANO, i naši ministranti se umějí správně chovat. Mohli jsme si všimnout, jak měli vše nacvičeno, při liturgii vzorně přísluhovali a ovládali vše tak, jak bylo potřeba (a můžu i z vlastní zkušenosti potvrdit, že zvládnutí všech úkonů tohoto týdne není jednoduché). Za to, že to tak brilantně zvládli, patří především velký dík jejich vedoucímu Michalovi. Nelze si nevšimnout, že jde všem ministrantům příkladem!

Tak jen tak dál ... A aby té chvály nebylo najednou hodně, troufám si ještě podotknout, že na chování před mší svatou a po mši svaté v sakristii je co zlepšovat! Pak vše bude perfektní. Alespoň z té viditelné stránky. Moc vás zdravím :o)))

- VH -

## Svatá Zdislava



Česká světice svatá Zdislava se narodila kolem roku 1220 v Křižanově na Moravě. Svými šlechtickými rodiči (otec Přibyslav z Křižanova – královský purkrabí na hradě v Brně a Veverí u Brna, matka Sibyla ze Sicílie) byla vychovávána křesťansky. Mladičká se provdala za Havla Markvartice do severních Čech na hrad Lemberk. Její manžel byl ve službách krále Václava I. a kolonizoval severní Čechy. Manželé spolu založili klášter v Jablonném a v Turnově pro kazatelský řád sv. Dominika, který si paní Zdislava zvlášť zamilovala a horlivě s ním spolupracovala jako dominikánská laička.

Vyčerpána rodinnými starostmi (měla čtyři děti), mateřskou péčí o velkou rodinu pocestných, chudých, nemocných a postižených, strávena dokonalou láskou, zesnula na hradě Lemberku velmi mladá roku 1252. Její tělo bylo uloženo do hrobky dominikánského kláštera v Jablonném. Tam je uctívána již po sedm století jako světice až dodnes.

O svatořečení patronky manželského a rodinného života usiloval litoměřický biskup, pozdější kardinál Štěpán Trochta, který roku 1949 zahájil kanonizační proces, který byl završen až roku 1995. Ke svatořečení došlo v Olomouci a při slavnostní bohoslužbě svatořečil papež Jan Pavel II. spolu s ní i kněze Jana Sarkandra.

Svátek dobroditelky, manželky, matky a paní svatého života slavíme 30. května.

*podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -*

### INFORMACE

dobroditelka, manželka a matka, paní svatého života, terciářka OP

narozena: kolem r. 1220 v Křižanově na Moravě

zemřela: r. 1252 na hradě Lemberku

patronka rodin, kongregace sester dominikánek, litoměřické diecéze a českého národa

## Maminkám

Ty má milá mámo,  
chtěla bych být jako ty,  
z lásky, z práce, z dobroty.  
Ty má milá mámo!

Rok s rokem si podává ruce a my opět vítáme ten krásný májový čas. V letošním kalendáři je 11. květen opravdu slavnostní neděle - „Den matek“.

Mohli bychom říci: „Den díkůvzdání“. Ano, za vše dobré, za pracovitost, trpělivost, laskavost, porozumění, za obětavou lásku, všem maminkám patří upřímné poděkování.

Ze srdce jim přejeme stále zdraví, hojnost Božího požehnání a láska, kterou kolem sebe rozdávají, ať se k nim zase navrací od těch, které tolik milují.

Vy mladší přicházíte za maminkou s kytičkou a práníčkem, my starší s vroucími díky a s krásnými vzpomínkami na naše drahé, nezapomenutelné matičky i babičky. Také v době války se slavil „Svátek matek“. Na rok 1940 vzpomíná manžel. Žáci v Brně - Maloměřicích připravili pro své maminky program s touto starou, ale krásnou písničkou: „Mámy, vy naše české mámy“.

- 1) Marně se častokrát po lásce budeš ptát,  
sny tě oklamou,  
zklame tě mnohokrát, vše, co jsi míval rád  
svou láskou upřímnou.



Kdo ti však všechno nahradí,  
nikdy tě v lásce nezradí,  
je tvoje matička, třeba i chudička,  
kterou ti nikdo nenahradí.

2) Kdo má svou matičku každičkou chvíli-  
ku  
má jí dáti znát, pokladem, že mu je  
a že ji miluje, nadevše má ji rád,  
za tu řeč rodnou mateřskou,  
za slova lásky, jež nelhou,  
vždyť tvoje matička, třeba i chudička,  
pro tebe lásku má upřímnou.

Ref.) Mámy, vy naše české mámy,  
zůstaňte mezi námi, předlouhý, dlouhý  
čas.

Mámy, vy naše zlaté mámy,  
slyšíme rádi váš známý,  
mateřské řeči hlas.

Vy jste nám mámy život daly  
a v lásce k vlasti vychovaly,  
abysme mámy, vás české mámy  
provždycky milovali.

Pro německé okupanty byl text písničky  
příliš vlastenecký. Zpěv byl zakázán, ale chlapci  
maminkám na harmoniky píseň alespoň zahráli;  
ale i v těch těžkých dobách svým maminkám vy-  
jádřili svoji lásku a dík. Dej Bůh, aby se už nikdy  
v naší vlasti taková cenzura neopakovala.

*Olga Hrbková*



## *Z mariánského hymnu*

Maria, tys byla nejpokornější ze všech dcer  
lidských.

Čím blíže kdo vidí Boha, tím více se utvrzuje  
v pokoře:

ale tak hlubokou pokoru, jako ty, nikdo od  
počátku neměl,

a proto nikdo nebyl tak vysoce jako ty povýšen.

Podle pokory odměňuje Pán povýšení,  
tebe však povýšil k důstojnosti Rodičky své,  
co se tedy může pokoře vyrovnat?

Kdyby byla jiná čistší, dokonalejší, světlejší než  
ty,

byl by ji Pán zvolil a tebe pominul.

Našel v tobě čistotu smýšlení a duši Boha  
milující:

proto vyvolil tebe, dokonale krásnou.

V celém světě nebylo nikoho, kdo by ti mohl být  
po bok postaven;

ty jediná jsi byla čistá a svatá, pokorná a  
neposkvrněná,

moudrá a lásky Boží plná, chrám čistoty,

jak přirozeností, tak vůlí, z krásných  
nejkrásnější,

nikdy žárlivostí hříšnou neznesvěcená.  
Od svého dětství jsi beze vší poskvrny

v spravedlnosti setrvala,

vždy bez úhony pravou cestou kráčeješ jsi  
neklopýtla,

s přirozeností neporušenou, s vůlí k dobrému  
obrácenou,

stkvěješ se panenstvím těla a svatostí duše.

Pravá krása spočívá v tom, že člověk je krásný  
svobodnou vůlí svou.

Byť udělil Tvůrce tvoru svému krásu sebevětší,  
nebude tvor za to veleben, nepřistoupí-li k tomu  
svobodná vůle jeho.

Ty jsi přivedla duši svou k nejkrásnějším mezím  
dokonalosti,

a pak v tobě Nekonečný svůj příbytek učinil.

*Jakub Sarug, syrský spisovatel, 6. století*

## „HLE, TVÁ MATKA!“



Je sobota 12. dubna, 6:00 hodin. Banda asi 15 mladých Třešťáků stepuje na autobusáku. Teplota se pohybuje kolem bodu mrazu. Na co čekají? Co blázní takhle brzo ráno?

Rok se s rokem sešel a je tu opět Diecézní setkání mládeže. Letošní motto je zcela prosté a jasné: HLE, TVÁ MATKA! Již tradiční svoz posbíral všechny mladé nadšence z Jihlavska a v půl deváté jsme se již kochali brněnskou katedrálou sv. Petra a Pavla.

Setkání začalo šokem. Schola přestala hrát nám známé písničky a všechno ztichlo. Rozezněly se pouze velké varhany. Ale co ten varhaník hraje? Vždyť to je jako o pohřbu! A taky že jo! Středem katedrály si to kráčí smuteční průvod s nebožtíkem na ramenou. Nikdo nevěděl, co se děje. Po chvíli bylo vše jasné. Nebožtík rázem ožil a poté dokonce moderoval celé setkání.

Velkým aplausem jsme přivítali našeho diecézního šéfa, otce biskupa Vojtěcha. V katechezi se zaměřil na jedno jediné jméno: Panna Maria. Mluvil zejména o místu setkání s ní, kterým je růženec.

Po katechezi jsme se všichni rozprchli do skupinek, které byly vždy na jiné téma. Já jsem si vybral skupinku o misiích. Vedl ji otec Vladimír Záleský - známý spíše pod přezdívkou Šagi. Podělil se s námi o zkušenosti z Indie, kde strávil

čtvrt roku v misijní škole. Během dvou hodin jsme poznali alespoň něco ze stylu života Indů. Zajímavé je například to, že někteří hinduisté uznávají Ježíše jako jednoho ze svých bohů.

Snad ani nemusím připomínat, co bylo k obědu. Tradiční párek.

Odpolední program byl propleten mnoha scénkami s reklamním podtextem. Představili se nám také kaplani pro mládež v jednotlivých děkanátech. Kaplan pro jihlavský děkanát, kterým je náš otec Roman, se bohužel ze známých důvodů představit nemohl.

Celé setkání jsme mohli psát dotazy pro otce biskupa, který na ně později odpovídal. A neměl to mnohdy jednoduché. Například: „Proč brněnská diecéze nemá také pomocného biskupa, když už na to sám nestačíte?“

Na závěr setkání sloužil otec biskup slavnostní mši svatou, která se nesla v mariánském duchu. Ještě poslední loučení a jedeme domů. Cesta byla velmi veselá. Zpívalo se, až se autobus otrásal (chudák řidič).

A kdy se zase sejdem? No přece 24. května. To se koná tradiční pěší pout' do Přibyslavic.

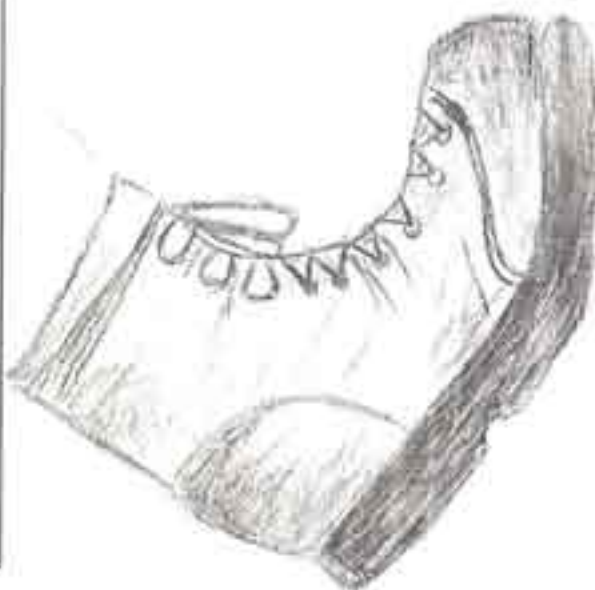
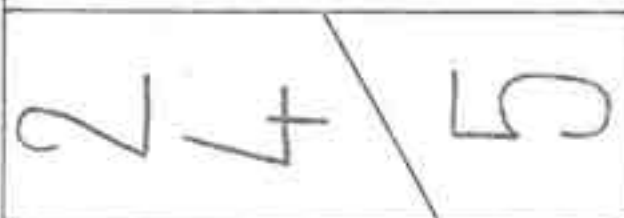
**TAK NA PŘIBYSLAVICE!!!**

*Marek Bambula*



## *Pěší pouť do Přibyslavic*

Stejně jako v předešlých letech se i letos půjdeme „projít“ do Přibyslavic. Hlavním tématem poutě je Panna Maria a pohled na Ježíše skrze ni. Procházka se uskuteční v sobotu 24.května. Z Třeš-  
tě se bude vycházet v 8:00 hodin od farního kostela sv. Martina. Společný program v Přibyslavicích  
začne v 16:00 hodin. Nezapomeňte na kvalitní obuv a kus párku k ohni!



## Díl III.

A co my? Jsme na mši pouze přítomni, nebo i účastni? Být přítomen: díváme se, co se děje, vidíme kněze u oltáře, který se snaží něco říct, něco dělá. Hodnotíme výkony těch, kteří účinkují. A po skončení mše hodnotíme jednotlivé výkony: v hlavní roli nic moc, ve vedlejších o něco lepší .... A ta režie a masky a kostýmy... a scéna ... jako v divadle. Stali jsme se na mši pouze pasivními diváky.

Účastný je ten, kdo usiluje o to, vžít se do mše a prožít to, co se tam děje. Nemusíme ztrácet vědomí, upadat do extáze, stačí přirozeně se zapojit do toho, co se odehrává od začátku do konce. Proto není čas při mši na soukromí modlitby. Buď mše ruší to soukromí nebo to soukromé mši.

Někomu jakoby nestačilo to, co se děje u oltáře – pro něj je mše pouze souhrnem nějakých modliteb (nikoliv dějem). A tak cítí potřebu ten souhrn doplnit o další : o růžence, o litanie..... Jedna babička kdysi svému knězi říkala: „Pane kaplane, měl jste velmi dobrou mši, během kázání jsem stihla celý růženec....“ To, co se kázalo, však už bylo mimo ni... Jindy zase během sv. přijímání, zatímco ostatní přistupovali k Eucharistii, kdosi vytáhl v lavici Katolický týdeník a využil „přestávku“ v ději na jeho prostudování.

Zkusme si představit hostinu, na niž jsme pozváni. Někteří již dojedli, jiní ještě mají něco na talíři. A my, abychom využili čas, ve vedlejším pokoji se podíváme na zprávy nebo si přečteme noviny. Pokud není toto chování slušné během slavnostní hostiny doma, nebude to správně ani na hostině Ježíšově. Ani tam není místo na to, abychom si „odskočili“, zatímco ostatní ještě stolují....

Mše svatá je událost. Děje se, vyvíjí, je živá. Dokonce víc – měla by být událostí dne. V ten den, kdy jsme na mši, už nic většího nezažijeme. A protože to je děj – ten děj má pokračovat. V našem vlastním životě. Přicházíme na mši a nabízíme se k proměnění. Už víme, že to je



vrcholný okamžik celé mše. Jak jsme se to však nabídli k proměnění, když pak během dne nedokážeme mít žádnou ochotu k oběti? Během dne budeme vystaveni různým zatěžkávacím zkouškám, budeme unaveni, pokořeni, bude nás bolet hlava nebo nohy, budou nás křížovat nebo se nám vysmívat.... Kde je však potom moje „mše“, když hned pláčeme, urážíme se, nemluvíme, vyhýbáme se?

Není možné mluvit o tom, že jsme se během mše proměnili, když po poslechnutí si méně líbivého slova hned vybuchneme, vyvolává to v nás zuřivost, touhu po pomstě... Někdy to opravdu ty nevěřící může pohoršit. Vidí nás chodit do kostela, přistupovat k přijímání, ale jakmile opustíme brány kostela, jsme jakoby v jiném světě. V kostele nábožně zpíváme, modlíme se, díváme se na kříž, podáváme si ruce, zpíváme o Ježíšovi, který miluje a odpouští, ale nedovolili jsme mu, aby se nás dotkl a proměnil nás ... V kostele jsme jakoby ve výklenku pro světce, ale venku k nerozeznání od pohanů.

Přítomnost na mši nikoho nepromění, účast však ano. Musí se však odrážet na našem každodenním životě. Křesťan má být pokračovatelem Eucharistie.

*převzato z Prokopských listů Praha  
(měsíčník - únor 2003)*

**Terry Speary**



Dokázali zde strávit i celé dopoledne, což nás překvapilo, protože jsme doufaly, že je odradíme. Tento nezapomenutelný rok skončilo pomlázkové veselí velmi zvláště. Vzpomínám si na okamžik, kdy jsme si uvědomili, že se na nás někdo dobývá odkudsi seshora. Ano, neodbytní jedinci si přistavili žebřík a za pomoci jednoho dospělého hodlali dobýt kaplanku komínem. Na tuto chvíli nikdy nezapomenu, protože jsme se

Je možné zkazit náladu Velikonoc? S odstupem času mohu tuto otázku zodpovědět a říci, že je to možné. Každé velikonoční pondělí mě k tomuto zjištění přivádí. Myslíte, že přeháním? V současnosti tento den vnímám již klidně, ale ve vzpomínkách se vracím k předešlým rokům, kdy se mi ze „zábavy“ tohoto dne dělalo značně nevolno. Nemám nic proti lidovým zvykům, ale představa mnohých mladíků o tom, jak vypadá velikonoční pondělí, se s mou představou zásadně liší. Asi nikdy nezapomenu na hrůzu svých dívčích let, kdy jsem se ráno „plížila“ ke kostelu, aby mě nikdo nespatriil a nestala jsem se nástrojem místního „teroru“, nezapomenu ani na naše útočiště za varhanami, ze kterého jsme ale nakonec stejně musely vyjít a nezapomenu ani na jeden velmi dramatický rok, kdy se tyto „tradice“ zvrhly až kamsi za hranice normalnosti. Tehdy jsme se schovaly na kaplance. Musím podotknout, že to byl důkladně připravený plán, na nějž jsme všechny přistoupily, protože příkoří minulých let jsme již nehodlaly trpět. Zvláště po zkušenosti, kdy jsem já osobně měla na zadní části těla takové „jelito“, že jsem si nemohla ani sednout. Kaplanku jsme tehdy velmi dobře uzamkly a byly jsme připraveny strávit zde klidně celý nemilovaný den. „Koledníci“ se zdáli být neodbytní, mlátili na dveře, okna a vymýšleli různé úskoky. Nemyslete si, že to byla otázka hodiny!

začaly opravdu bát. A tak jsme se chytily za ruce a začaly se modlit. Nebyla to žádná recese, ale prosba o pomoc, což dokumentuje náš strach z blížícího se „výprasku“. Také si vzpomínám, jak nás tehdy zachránila moje maminka, která viděla chystající se akci z oken našeho domu a vyrazila na obranu. Mého bratra na místě ztrestala a ostatním razantně připomněla, aby se chovali jako lidé a ne zvířata. Odcházely jsme domů stresované a dlouho jsme na tento zážitek nezapomněly, vlastně ani dnes.

Možná namítnete, že jsme si za vše mohly samy. Měly jsme jít domů a tam pěkně vyčkávat. Ale zkušenost nám to nedovolila. Vždycky jsme to „schtaly“ už u kostela, rány byly nemilosrdné a mnohé z nás schody z kůru doslova sjížděly, jak byly vlečeny dolů.

Proto je mi tento den krajně nesympatický. Ti, kteří „vyplácejí“, si nedokážou představit, jak jejich rány mnohdy bolí. K mým nesympatiím se pak přidává poznání, že tento den je u mnohých ve znamení tour de vodka (výstižný termín, který jsem nedávno slyšela).

- KZ -

## *Kateřinská pouť*

4. května 2003 oslavíme patronku našeho filiálního kostela, svatou Kateřinu Sienskou.

- v 10 hod. slavnostní mše svatá v kostele sv. Kateřiny Sienské

- v 15 hod. společný koncert Labyrintu a Unisona

- v 18 hod. mše svatá v kostele sv. Kateřiny Sienské

Hlavním celebrantem bude P. Jan Balík, ředitel Sekce pro mládež při České biskupské konferenci.



*labyrint*

UNISONO

Vás srdečně zvou na

# *Svatokateřinský koncert*

kteřý se uskuteční  
dne 4. května 2003 v 15:00 hod.  
v kostele sv. Kateřiny Sienské v Třešti



SLOVA

Ciao SLOVA Ciao

Ahoj SLOVA Nazdar

**SLOVA**

V úvodu použiji báseň SLOVA, kterou napsal dánský básník Neutsky Wulf, přeloženo v roce 1947 a otištěno v Lidových novinách:

Dobrá slova, laskavá slova, těmi šetříme, ta ne-  
vyslovíme, třeba víme, že dobra proud, mohl by  
vytrysknout, slovem jediným, smířlivým.

Ano, slova - laskavá slova ... Laskavost  
- od slova láska. Ta jsou v dnešní době málo po-  
užívaná, téměř vzácná. Opravdu se jimi „šetřilo“  
a stále více šetří. A jak mluvíme? Vše více a více  
zrychlujeme a zkracujeme, hlavně v mluveném  
slově. (A nejvíce tím trpíme v rozhovorech - hlav-  
ně děti a starší lidé.) A přece slyšíme v rádiu, že  
své mateřštině ubližujeme stále a čím dál více!

Jsmo na svou českou řeč hrdí? Vážíme si  
jí? (Rozmyslíme si, než něco vyslovíme, zvláště  
v rozhovorech s bližními?)

Mnozí cizinci obdivují mnohotvárnost  
naší mluvy. Ryzí češtiny.

Například: když se potkáme - pozdravíme  
se. (Přidáme úsměv?) My děti, jsme s úctou zdra-  
vily své rodiče, sousedy, kamarády, samozřejmě  
všechny učitele. Říkali nám: „Pozdravte všechny  
lidi, které venku potkáte.“ (při cestě do školy)  
Vzpomínám, jak v Tatrách jsme se při chůzi a po-  
tkávání na cestičkách zdravili. Dobrý den - bude  
dobrý? Co přinese? Zvláště naše učitele a paní  
učitelky jsme zdravily s radostí, jakoby s osty-  
chem, pěkným: „Dobrý den“ - a to po celý den.  
Navečer pak, jak jsme už samy dle západu slunce  
vycítily, jsme zdravily: „Dobrý večer“...

A co dnes? Některé děti (mladí) nepozdra-  
ví, večer se většinou nezdraví: „Dobrý večer!“  
Lidé jsou tak zasnění, zamyšlení, nebo si myslí,  
domnívají se, že je ten pozdrav stejný? Ano, ale  
i když se vše mění, toto by mělo přetrvávat ...  
A co dále? Svě učitele náboženství - katechety  
- jsme zdravily uctivým: „Pochválen buď Ježíš  
Kristus“. Dříve, jak čteme například v Babičce  
Boženy Němcové, děti v lavicích ve škole stou-

paly při příchodu velebného pána a svorně zdra-  
vily: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“. Jak nám  
sdělil otec Roman po návratu od krajanů, kteří  
žijí v Rumunsku, při dětské páteční mši svaté tam  
stále přetrvává toto krásné křesťanské pozdrave-  
ní. I při jízdě na kole jezdec seskočí a pozdraví:  
„Pochválen buď ...“ Nyní se tento křesťanský  
pozdrav také zkrátil a aspoň na faře se zdraví:  
„Chvála Kristu“.

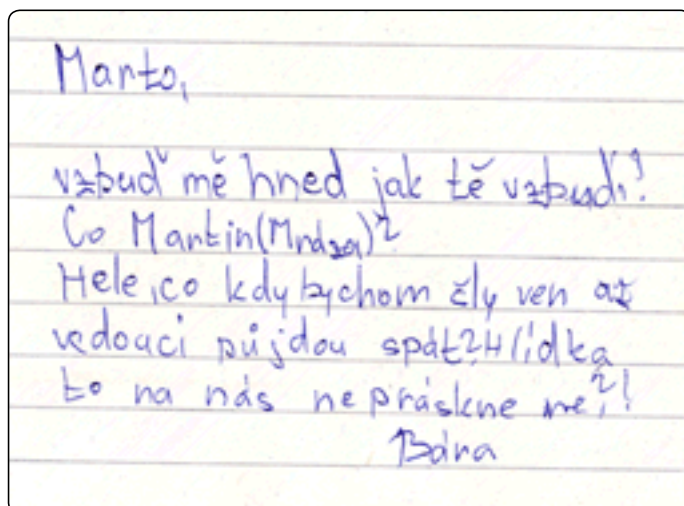
My jsme se mezi kamarádkami, kamarády,  
spolužáky zdravili: „NAZDAR!“ Tento národní  
pozdrav vznikl, když se po požáru Národního  
divadla národ sjednotil s tím, že tuto „kapličku“  
znovu postaví a vybuduje ze svých skromných  
darů, tedy NA ZDAR Národního divadla.

A jak je to dnes se zdravením? Dlouho a  
vlastně stále se mladí zdraví: „AHOJ!“ To byl  
také vodácký pozdrav, jenž - jak mnozí znají - se  
skládá z písmen křesťanských: „Ať Hoří Oheň  
Ježíšův“. Avšak náhle se rozmohl, hlavně mezi  
mladými, moderní italský pozdrav: „ČAU!“  
(vnučka, jež pracuje v Turíně, mi ještě nevysvětlila,  
jak se dá přeložit „CIAO“, a co znamená to  
„ČAU“)

Kéž bychom se mohli zdravit tak, jak jsme  
bývali zvyklí: „Dobré ráno (jitra), dobré poledne,  
dobré odpoledne, dobrý večer“. A též: „Pozdrav  
Pán Bůh“ - tak uctivé, pokorné, muži i se smeká-  
ním čepice, klobouku!

Nepřebírejme stále vše cizí, i když třeba  
už evropské, ale vážme si a buďme hrdí, že máme  
velké bohatství své - národní! Nebudu se roze-  
pisovat o tom zkráceném: „Nashle“ ... z němec-  
kého „Aufwiedersehen“. A co cizích slov nás ze  
Západu doslova zavaluje, zvláště ve sdělovacích  
prostředcích! A přitom by se téměř vše dalo říci  
tak pěkně česky! Jen se tak trochu namáhat! Za-  
myslit! Nenechat se pohlcovat vším tím moder-  
ním! Jak nám říkával otec Karel Obrdlík, který  
v Třešti působil v 80. letech jako kaplan: „Jen  
nebuďte tak moderní!“ Myslí asi ve všem! Ve  
vystupování, v řeči, v oblékání atd. A zpívejte  
- v kostele, jak je v kancionále - zpěvníku. „Kdo  
zpívá - dvakrát se modlí!!!“

*Vaše Lidmila Vokřínková*



## MÁM PRÍMA DEN ...

Ještě včera jsem nevěděla, o čem ten dnešní článek bude. I přes ustavičné a neodbytné upozorňování šéfredaktora „...kdy už prý také něco napíšu?...“, mě jaksi opustila múza a celou tu dobu mě nenapadlo absolutně nic! Až dnes to přišlo! Námět byl na světě!!!

- přesný čas: 7.15 hod.

- datum: 26. 4. 2003

- místo: Základna letního tábora Dobrá Voda

Ptáte se, proč Dobrá Voda? Takže ...Dobrá Voda proto, že se konal již několikátý ročník úspěšného (mnohdy i neúspěšného) úklidu základny „NAŠEHO TÁBORA“ (ty uvozovky tam opravdu patří...). Když jsem se dozvěděla, že z postele polezu v 5.50 hod. (jako každý pracovní den), vzbouřila jsem se!!! (Spolu se mnou i další úklidáři, tj. bývalí i budoucí vedoucí.) Bylo to jaksi „prd“ platné, odjížděli jsme opravdu o půl sedmé ráno.

Na základnu nás jelo deset + „šéf team“ z Domu dětí a mládeže. Popravdě řečeno ... do smíchu nám moc nebylo. Věděli jsme totiž, co nás tam čeká.

Po příjezdu se začalo s rozdělováním úkolů ... úklid všech pokojů, kuchyně, jídelny, skladu, kanceláře + bílení a úklid koupelek a WC-éček. K tomu samozřejmě klepání veškerého „spacího materiálu“ = matrací, dek a polštářů. Verdikt byl vyřčen a my započali úklid!

Po vstupu do prvního „obýváku“ se nám udělalo nevolno! Byl tam opravdu nechutný ne-

pořádek. V tu chvíli jsem dostala vztek na všechnu havěť z řádu pavoukovitých (sítě spřádali snad všude, kde se dalo) a „myšákovitých“ (jejich trus se podobal malým černým korálkům a leckterý pokoj byl jimi téměř posypán!).

Úkol číslo jedna zněl – vyhnat pavouky i se svými výtvary a poté se pustit do řádné desinfekce!!! (Jako zasloužilá zdravotnice jsem to opravdu nešidila, díky Savu mám totiž opět o jedny kalhoty méně!) Až by člověk nevěřil, co je možné po těch dětech po roce objevit – a to v různých částech pokoje. Např. ponožky, obaly od pamlsků, použité vatové štětičky do uší, беруšky do vlasů, WC papír, umělé nalakované nehty (našla jsem pouze jeden – fialový dráp), vymotané magnetové kazety, vymetli jsme dokonce i vajgl (ale u nás na táboře děti na pokojích zásadně nekouří, nebojte!) a také i nějaké to psaníčko. Vzpomínáš Báro, jak jsi onoho večera psala Martě, jak oblafnete vedoucí? Důkaz příkládám!

V mezipauze nám „šéf team“ připravil chutnou svačinku – jogurt, pišingr a kávu (příp. čaj – pro Květu). Pochutnali jsme si, i když počet pišingrů nějak nesouhlasil, že Jirko?

Bohužel, práce byla pořád fůra. Někteří usilovně uklízeli, jiní ještě usilovněji bílili, další zase cosi opravovali – úlevy neměl nikdo! Slunce pánilo, až žhnulo jako v červenci. A v gumových rukavicích nám bylo nepříjemně. K tomu se všude kolem valila oblaka prachu. Dostala jsem ALERGI!!! Teď sedím doma, oči mě pálí a v no-

se jakoby mi rejčili mravenci ... Možná budu muset navštívit lékaře – alergologa! Ale bohužel se museli zapojit i alergici (ti už lékaře navštěvují) a „očkočochaři“. Práce a smrt si holt nevybírá ...

Při téhle činnosti jsme vydrželi až do oběda. Šéf team“ se činil a naservíroval nám chutnou drůbež a kukuřičným salátem z Jednoty a chlebem. Opět jsme si pochutnali. Děkujeme!

Jak jsme tak konzumovali onen výše zmíněný pokrm, prohlásila jsem, že už nám tu chybí jen „betlém“ (=zahradní slunečník a židličky). A šéfredaktor mě doplnil: „... a ještě dětský křik!“ Vidíte děti, chybíte mu!!!

Po krátké poobědové siestě nastal „výklep“ dek a matrací. To se nad základnou vytvořil téměř černý mrak!

Ale vše dobře dopadlo. Do všech vydezinfikovaných a vycíděných „obývacích“ jsme nanosili krásně vyklepané a sluncem provoněné deky a matrace – pokoje jsme zavřeli a už jen čekají na své první obyvatele.

Nevyhnul se nám ani úklid koupelek a WC-ček po malování. (Bílíme zásadně vápnem – dezinfikuje!) Ty už také voní a jsou připravené na léto.

Jak vidíte, i takto se dá využít sobotní den. Po příjezdu domů jsem konala pětáctýřicet minut osobní hygienu! Dovezla jsem si toho opravdu dost, o čemž svědčil i „rantl“ na vaně! Ale co bychom neudělali pro naše milé děti, že?

Takže se všichni pořádně těšte, základna je připravena, čeká Vás u Bahňáku překvapení a Báro, pozor na ta psaníčka!!!

- Vaše JaS -



## 1. Opakování

Ano, opakování je matka moudrosti, říká se.

„Všeho s měrou,“ (měrou je staročesky = mírou) říkával můj dědeček Jan Lysý svým šesti dětem a byla to jeho životní zkušenost. Maminka to od něho převzala a často nám to připomínala, když nás napomínala, varovala, povzbuzovala. Podle toho se ve svém těžkém životě řídila a toto nám předávala. Vždyť naši předkové neměli vysokoškolské vzdělání, ale měli přirozenou inteligenci a velkou víru v Boha a Pannu Marii.

Při každé mši svaté na ně Církev vzpomíná. Kéž tam na hřbitově spí spánkem pokoje a jednou se po dobrém životě s nimi shledáme.

Tento článek jsem napsala a byl otištěn ve Věžníku č.13 - 1.7.2001. Kdo se zamyslí a řídí se dle této rady?

2. Při krátkém pozdravení otce děkana ve výslužbě, P. Aloise Bumbálka, jsem se ho otázala, co by řekl (vzkázal) v postní době farníkům zde v Třešti, kde se za nás modlí, slouží mše svaté (za známé i neznámé, také za kněze v celém okolí, kde sloužil za stížených okolností a kde na něho stále vzpomínají a vzkazují pozdravovat - měli ho rádi) - tedy:

„Ano, dnešní věřící, ale i nevěřící slaví Velikonoce hlavně tradičně (jako folklór) - prostě slavně ... avšak ani si neuvědomují (nemají ČAS se zamyslet), co těmto největším církevním svátkům předcházelo. Je to známé? Jsme v tichosti spolu s Pánem Ježíšem, Jeho Matkou Marií? Jakým dlouhým utrpením vše procházelo? Jaká je ta JEHO křížová cesta? ... Nechám na úvahu ... někomu ... třeba na toto téma odpoví ...“

Při tomto zamyšlení jsem si vzpomněla na poznámku jednoho - nedávno zesnulého občana: „Prosím vás, co to je za Pána Boha, když takovým hrozným způsobem nechal mučit svého milovaného Syna?“

Na tuto otázku, která není v minulé i nynější době ojedinělá, odpovídal již vícekrát náš duchovní otec. A kdo pozorně poslouchá při našich bohoslužbách, jak ve farním kostele sv. Mar-

tina, tak u sv. Kateřiny Sienské, tak může všem vysvětlení podat, jak ústně, tak písemně ...

**3.** Dotaz pro farníky a hosty kostela sv. Martina v Třešti při účasti mši svatých:

A) Kdy je ti v našem chrámě nejlépe? Samozřejmě myslím na DUŠI.

B) Kdy je ti dobře (tamtéž)? Před svatostánkem? Nebo přede mši svatou v 7,15 hodin, kdy se připravujeme k modlitbě svatého růžence, kterou vždy obětujeme na aktuální úmysl (nebo soukromé přání - například za uzdravení někoho drahého), anebo po ukončení mše svaté, jež bývá sloužena také za živé i zemřelé členy rodiny, na které myslíme a vzpomínáme. Důležitá je také Mariánská píseň k oslavě Královny nebeské. Někdo se necítí ve společenství farníků tak, jako když je v kostele sám a soustředí se k svému zamýšlení, v duchu chválí Boha, vznáší prosby.

---

Odměna čeká na ty, kdo odpoví na dotaz - A) i B) - těšíte se, jako při vyluštění soutěžních otázek?

---

P.S.: Já osobně se cítím ve spojení s Ježíšem Kristem, Pannou Marií a Nejsvětější Trojicí vždy, když připravím výzdobu kostela a jsem spokojená. A samozřejmě při mši svaté - hlavně v době ticha po svatém přijímání (kéž jej nic neruší!) a také - pokud mohu - při zpěvu, neboť: kdo zpívá, dvakrát se modlí. To je mi krásně. Zpíváme (bohužel jenom málokdy): „Děkujem Ti, Matko milostivá, děkujem tisíckrát ...“ (č. 809). Květuška ví, že ze známých důvodů zpíváme pouze 2 sloky, dříve byly samozřejmě alespoň 3 sloky - před odchodem z kostela! Slyšela jsem, že v lázních (Bohdanči) zpívají po mši svaté (hlavně ti, co se tam léčí) vždy celé mariánské písně, které jsou v kancionálu. Ovšem - to jsou lázně! Ostatně nevíme, kdy je také budeme potřebovat! Kam spěcháme? Na věčnost? Tak se často tázávala u okénka pošty vedoucí zemřelá slečna Leopoldina Roháčková ...

Také překrásná modlitby z kancionálu: po probuzení č. 023 a ráno č. 024 dle papeže Jana XXIII.,

který „otevřel okna Vatikánu“, mě denně oslovuje, zvláště větou: „... Každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra ...“ stále a opakovaně doporučuji. Velký dík patří otci biskupu mons. Františku Radkovskému, že ji do kancionálu zařadil. Kancionál byl vydán v roce 1990, schválen Českomoravským sborem biskupské konference v Praze dne 29. května 1990 zemřelým ThDr. Františkem Tomáškem, Františkem Vaňákem a již zmíněným „naším“ otcem Františkem. Kéž za zemřelé duchovní otce vznášíme k Pánu modlitby a za živé vyprošujeme posilu na duši i na těle na přímluvu Panny Marie.

*Lidmila Vokřínková*



Dopřej mi chuť k jídlu, Pane,  
a také něco, co bych jed.  
Dej mi zdravé tělo, Pane,  
a nauč mě s ním zacházet.

Dej mi zdravý rozum, Pane,  
ať vidím dobro kolem nás,  
ať se hříchem nevydším  
a umím napravit jej včas.

Dej mi mladou duši, Pane,  
ať nenaříká, nereptá,  
dej, ať neberu moc vážně  
své pošetilé, malé „já“.

Dej mi prosím humor, Pane,  
a milost, abych chápal vtip,  
ať mám radost ze života  
a umím druhé potěšit.



(22. června: sv. Jana Fishera, biskupa a Tomáše Mora, mučedníků)

Jan Fisher se narodil roku 1469 v Beverly v Yorkshire. Po studiích v Cambridge se stal profesorem a kancléřem univerzity. Od roku 1504 byl biskupem v Rochestru. Staral se svědomitě o své věřící, často je navštěvoval, zvláště chudé a nemocné. Napsal několik spisů proti bludům své doby. Po desetiměsíčním vězení v londýnském Toweru byl 22.4.1535 s'at. Krátce předtím ho papež Pavel III. jmenoval kardinálem.

Tomáš More se narodil 7.2.1478 v Londýně. Studoval v Oxfordu, oženil se a vychoval jednoho syna a tři dcery. Vynikal bystrostí ducha,

humorem a zároveň hlubokou zbožností. V letech 1529 - 1532 zastával úřad lorda kancléře. Také on byl uvězněn a 6.7.1535 v Londýně popraven.

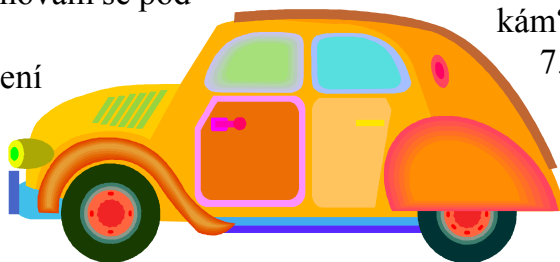
Oba byli odsouzeni, protože hájili nerozlučitelnost manželského svazku a nechtěli uznat svrchovanost krále Jindřicha VIII. nad církví. V roce 1935 byli prohlášeni za svaté.

Bože, ty dáváš mučedníkům sílu, aby dovršili svědectví o své víře; na přímluvu svatého Jana a Tomáše pomáhej i nám, ať celým svým životem svědčíme o víře, kterou vyznáváme. AMEN.

- KP -

## Zpytování svědomí pro motoristy

1. Uvědomuji si, že je auto dopravní prostředek? Nedělám si z něho modlu, své „zlaté tele“?
2. Křesťan, který sedí za volantem, zůstává křesťanem i jako řidič. Nekleje a nebere jméno Boží nadarmo. Chovám se podle toho?
3. Neděle je den Páně. Není to den určený výhradně k leštění a čištění auta. Jak používám svůj vůz v neděli? Používám jej pro službu Božímu lidu?
4. Úctu, lásku a vděčnost rodičům nemusím projevovat velkými slovy. Mohu je také někdy pozvat na výlet, zavést je někde, kam by se jindy nedostali. Mohu udělat radost opuštěným starým lidem ve svém okolí a zavést je za příbuznými, na poutní místo, do přírody. Jsem někomu jako motorista prospěšný? Jak se chovám ke starým lidem - chodcům? K dopravním orgánům?
5. Hazardní jízda nemívá daleko k sebevražednému pokusu. Jsem-li za volantem, ne-



6. smím spoléhat jen na Boží Prozřetelnost, ale musím vědět, že odpovídám za život svůj, svých bližních spolujezdců a těch, s kterými se setkávám na silnici. Vím to? Znam a dodržuji dopravní předpisy? Auto je dopravní prostředek. Není to prostředek k navazování známostí ani k vytažování se před osobami druhého pohlaví. Jak se chovám ke svým spolujezdkyním (spolujezdcům), stopařům či stopařkám?
7. Získal jsem prostředky na zakoupení auta poctivým způsobem? Jak získávám součástky, náhradní díly? Nesvádím k nepoctivosti montéry a opraváře?
8. Mluvím i jako motorista pravdu? Jak se chovám při dopravním přestupku, při dopravní nehodě? Nesvaluji vinu na druhé? Nepomlouvám jiné řidiče?
- 9+10. Auto je dopravní prostředek. Nemám je proto, abych vyvolával závist svých sousedů, a je hloupé, trápím-li se a závidím-li, když má můj soused náhodou lepší a silnější vůz. Chovám se i v tomto jako křesťan?

- KP -



V této publikaci nám Anselm Grún předkládá úvod do velikonoční radosti. Pro každý týden vybírá jedno velikonoční evangelium, z něj volí pro každý den určitý symbol nebo postavu a snaží se ji převést do naší životní situace. Tak může být každý den inspirován

obrazem, který ukazuje na tajemství vzkříšení. I pro nás může nastat vzkříšení v nejrůznějších životních situacích. Vykročme s Anselmem Grúnem na „novou cestu“ života, na cestu, po níž vejdemo do svobody v radosti vzkříšení.

## Tajemství velikonoční radosti

*Anselm Grún*

**K** Autor knihy, František Bernard Vaněk, byl kněz, který přes čtyřicet let působil jako děkan na Pelhřimovsku. Dějem jsou vzpomínky na léta (1902 - 1907) strávená na Českomoravské vrchovině, kde působil a kde rozdával lásku. Místo, děj a osoby jsou autentické a pod jménem Vlček se skrývá sám autor.



Knižně vyšla v roce 1938 a byla poctěna cenou České akademie věd a umění. Do roku 1941 (ještě za autorova života) vyšla třikrát. V Karmelitánském nakladatelství je to již deváté vydání.

## Na krásné samotář

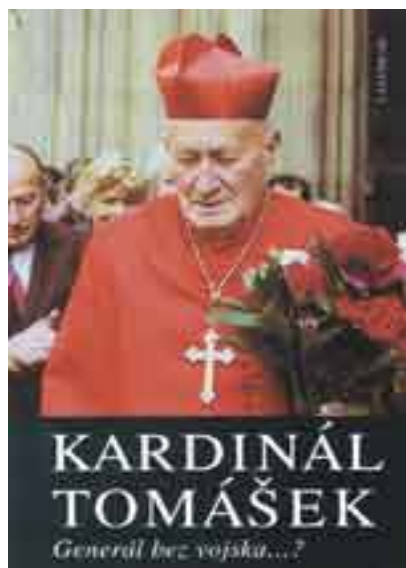
*František Bernard Vaněk*

# Vám nabízí

## Kardinál Tomášek

- generál bez vojska ... ?

V chronologickém pořádku nám publikace podává obraz růstu osobnosti Františka Tomáška. Z příspěvků vystupuje jeho laskavost vůči okolí i tvrdošijnost, s níž dokázal hájit své přesvědčení. Seznamujeme se s důvody kardinálových



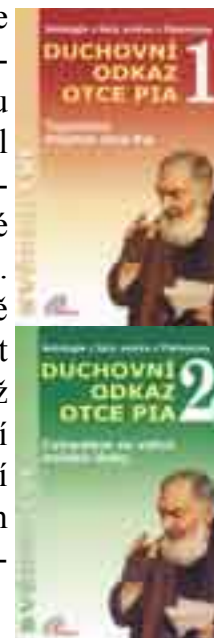
postojů k různým problémům doby před i po roce 1989, s jeho vztahy k význačným představitelům církevním i politickým, s jeho podílem na řadě závažných událostí jak náboženských, tak společenských.

**U**  
**S**  
**v**  
**a**  
**t**  
**é**  
**K**  
**a**  
**t**  
**e**  
**ř**  
**i**  
**n**  
**y**

## Duchovní odkaz otce Pia

1. Tajemství stigmat otce Pia
2. Celopalem ve výhni božské lásky

Setkání s autentickými mystickými texty není pro někoho právě snadnou záležitostí. Mystik se snaží popsat to, co je nevýslovné, snaží se vyjádřit nesdělitelné, a tak se velmi často uchyluje k analogiím a k symbolickému způsobu vyjadřování. Otec Pio psal dopisy svým duchovním vůdcům, s nimiž se nyní poprvé setkáváme v českém překladu. S užitkem je lze číst jedině tehdy, když tak budeme činit meditativním způsobem, když se zapojíme do poctivého úsilí o porozumění také svou vlastní duchovní zkušenost. Obsahem listů je svědectví o klíčové etapě duchovního života otce Pia.



## 1) Soutěž

*Tzv. aprílové žertíky jsou*

- a) slovanské zvyklosti vycházející z nového roku starořímského kalendáře
- b) památka na svatého Aprília, mnicha a patrona muzikantů
- c) pokus (nutno přiznat, že nepříliš úspěšný) dona Bosca vysvětlit dětem, jak by to vypadalo, kdybychom lhali celý rok

*2. V postní době si každoročně připomínáme misionáře - mučedníky. Loni jich pro Krista položilo život*

- a) 7
- b) 26
- c) 318

*3. Průvod s ratolestmi, který se koná na Květnou neděli, je doložen*

- a) z Jeruzaléma před r. 400
- b) od sv. Teodulfa po roce 800
- c) z Nového řádu Svatého týdne z roku 1955

*4. Mše Zeleného čtvrtku jsou připomínkou*

- a) Ježíšovy pokory (umývání nohou)

- a) poslušnosti (modlitba v Getsemane)
- b) všeobecného kněžství a ustanovení Eucharistie
- c) svátosti biřmování, Eucharistie a pomazání nemocných

*5. Na Velký pátek se mohou slavit tyto svátosti*

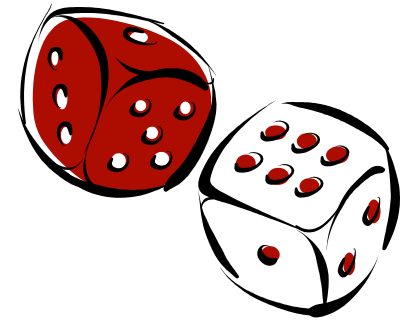
- a) všechny mimo svátosti manželství
- b) svátost křtu, biřmování, svěcení, ale pouze před 15. hodinou
- c) pouze svátost smíření a pomazání nemocných

*6. Liturgii „Bíle soboty“ tvoří*

- a) pouze liturgie hodin
- b) mše svatá a průvod s paškálem
- c) křížová cesta zakončená adorací

*7. Velikonoční vigilie má tyto části:*

- a) posvěcení ohně a mši svatou
- b) obřad s paškálem, bohoslužbu slova, křestní bohoslužbu, bohoslužbu oběti
- c) chvalozpěv, sedm čtení, Sláva na výsostech Bohu, eucharistie



### VYHODNOCENÍ 23. ČÍSLA

**Na všechny otázky správně odpověděli:**

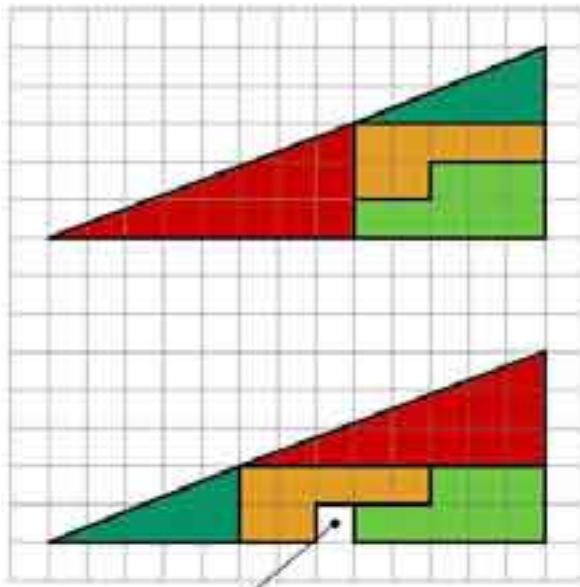
Marie Štrejbarová, Třešť  
Tereza, Adéla & Pepíno,  
Třešť

*Všichni se mohou v nejbližší době těšit na příjemnou odměnu.*

*Odpovědi na otázky z dnešního čísla odevzdávejte nejpozději do 10. června 2003!*

## 2) Hlavolam

Pro oba trojúhelníky jsme použili stejné barevné sekce, ale přesto dole něco vybylo. O co tady vlastně jde?



**Kde se tu vzala ta díra???**

### VÝSLEDKY Z 23. ČÍSLA

1) 1b, 2a, 3a, 4c, 5b, 6a

2) **Řešení 1 - Tam půjdou 1 min s 2 min cesta 2 minuty celkem 2 minuty. Zpět 1 min cesta 1 minuta celkem 3 minuty. Tam 5 min s 10 min cesta 10 minut celkem 13 minut. Zpět 2 min cesta 2 minuta celkem 15 minut. Tam 1 min s 2 min cesta 2 minuty - celkem 17 minut.**

## Blahopřání

Poněkud opožděně bychom chtěli prostřednictvím našeho časopisu popřát otci Romanovi k jeho kulatým narozeninám, které oslavil na závěr měsíce dubna. Přejeme mu samozřejmě zdraví, aby mu to zase běhalo „jako za mlada“, ochotné a spolupracující farníky, jen malé všední starosti a hlavně hojnost darů Ducha svatého.

Naše přání směřuje i k otci Bumbálkovi, který nedávno také slavil své narozeniny. Ať Vám Pán žehná a jste stále naší oporou, která nás podpirá svou modlitbou!

## Poutní zájezd

Dne 10. května 2003 se společně vydáme na pouť. Navštívíme Číhošť a Sázavu. Cena poutního zájezdu je 150,- Kč. Bližší informace Vám sdělí otec Roman.

## Charita v Třešti informuje

Ve dnech 29. března a 5. dubna 2003 se v Třešti na kaplance uskutečnila sbírka věcí pro potřebné.

Tyto věci darované občany byly naloženy dne 7. dubna 2003 do vagonu a odeslány do Celostátního centra humanitární pomoci v Broumově, které je pod správou Diakonie Úpice. Odtud budou podle potřeby rozesílány na různá místa lidem, kteří pomoc potřebují.

Všem dárcům Charita srdečně děkuje křesťanským Pán Bůh zaplatí!

Příští sbírka věcí pro potřebné proběhne ve dnech 11. a 18. října 2003 na kaplance v Třešti.

**CaplanCa Cup 2003**  
turnaj ve stolním hokeji (STIGA)  
se koná 3.5.2003 ve 14:00 hodin  
„SAMÉ BOŽÍ ZÁSAHY“



### VTIP TOHOTO ČÍSLA

Potká Kohn Roubíčka na Miami a ten mu povídá:

„Kohn, kde se tady berou?“

„Ale, já jsem tady na sva-  
tební cestě...“

„A kde mají Sáru?“

„Nablázněj Roubíček, někdo přece musí zůstat v  
krámě a prodávat.“